

TANYA STEWNEROVÁ

Alea
dívká moře

Barvné
vody

FRAGMENT

Alea – dívka moře

Barevné vody

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.fragment.cz
www.albatrosmedia.cz

Tanya Stewnerová

Alea – dívka moře: barevné vody – e-kniha

Copyright © Albatros Media a. s., 2016

Všechna práva vyhrazena.

Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS **MEDIA a.s.**

Alea
dívkam
moře
Barevné
vody

U **Tanyi Stewnerové** to s knihami nebyla láska na první pohled. Poté, co ji její učitelka na základní škole řekla, že se pravděpodobně nikdy nenaučí správně číst a psát, objevila svou vášeň pro psaní relativně pozdě, někdy kolem desátého roku života. Ale od tohoto okamžiku se z ní začaly příběhy jen sypat. Tanya Stewnerová, narozena 1974, studovala literární vědu a pracovala mnoho let jako překladatelka a lektorka. Mezitím se ale také naplno věnovala spisovatelství. Její dětská série o Lili Větroplašce a trilogie o elfech se staly bestsellery nejenom v Německu, ale i mnoha jiných zemích.

TANYA STEWNEROVÁ

Alea
dívkamore
Barevné
vody

FRAGMENT

Obsah

Duhové moře	9
Podvodní svět	20
Strážci	32
Poslední mořská panna	42
Nejlepší léto	53
Rocková kapela	61
Černá	68
Azurově modrá	78
Východní vítr	88
Magické bytosti	99
Edinburgh	109
Třínohý kormidelník	120

Pirátské srdce	130
Prozrazení	139
Pohádkový okamžik	152
Zloději	160
Hvězdná obloha	168
Na sever	181
Skotská vysočina	192
Vodní duch	206
Zavana Ravanda	217
Krásná	233
Loch Ness	247
Na dně jezera	252
Elvarion	265
Vzkaz z minulosti	279
S větrem v zádech	297

S bušícím srdcem začala plavat pozadu zpátky. V žádném případě ji nesmí nikdo odhalit, ale v otevřeném moři se nemohla nikde schovat.

V tu chvíli už ale jeden z potápěčů otočil hlavou směrem k ní. Zarazil se, ale pak zamával na druhého muže, ukázal jejím směrem a společně se dali do pohybu.

Alea vyděšeně zalapala po dechu. Plícemi jí projela ostrá bolest. Musí odtud okamžitě pryč! Když ale chtěla pohnout nohama, zjistila, že je má úplně zdřevěnělé. Vůbec je necítila, natož aby s nimi byla schopná odplavat rychlostí, na kterou byla zvyklá!

Zachvátila ji panika. Potápěči se neustále přibližovali.

V následující chvíli se ale objevil někdo za ní. Přišel, aby jí pomohl.

Duhové moře

Alea se zadívala na divokou a vlnící se duhu, která se rozprostírala všude kolem ní, až k horizontu. Viděla před sebou zářivý zázrak plný propletených barev a tvarů, které jí chtěly vyprávět o dobrodružstvích, bouřích a tajemstvích. Voda si všechno pamatovala, tisíce a tisíce příběhů a pocitů ukrytých v každé barevné skvrně a v každém tvaru. Pro většinu lidí to ale byl prostě jenom modrošedý Lamanšský průliv. Barvy moře viděla pouze Alea. Byla totiž dívka moře.

Nebo si to alespoň myslela. A navíc všechno, co se v posledních několika týdnech stalo, její teorii jenom potvrzovalo. Byla jiná. Byla magická.

Byla... snílek! Alea se kousla do spodního rtu. Už se příliš dlouho dívala na barevně zářivé moře a nechala na ostatních členech Alfa cru všechnu práci, kterou bylo nutné každý den na plachetnici jako je *Crucis* udělat. Alea se podívala na zbytek posádky.

Tess Taurus právě věšela na přídi prádlo na šňůru. Dlouhé dredy jí padaly do obličeje a její tmavá pleť se na

slunci leskla. Svým přirozeně drsným hlasem si pro sebe zpívala nějakou písničku.

Benjamin Libra stál za velkým kormidlem na kapitánském můstku a řídil loď. Ben byl nejstarší a o plachtění toho věděl více než ostatní. Proto byl také kapitánem na lodi a všichni poslouchali jeho rozkazy. Právě seděl na staré stoličce, ovládal nohou kormidlo a z misky u toho jedl brambory, které měli k obědu. V zubech držel kuchyňský nůž.

V okamžiku, kdy se Alea začala rozhlížet po Benově mladším bratrovi, dopadl vedle ní na palubu Samuel Draco. Sammy před chvílí vyšplhal na stěžeň, aby uvolnil zamotané lano a právě teď elegantně přistál přímo před ní. „Ahoj!“ zvolal a zasmál se, takže byla vidět obrovská mezera mezi jeho zuby.

„Ahoj!“ odpověděla Alea.

„Upečes už dneska konečně sušenky?“ zeptal se jí Sammy. „Vůbec už si nemůžu vzpomenout, jak sušenky chutnají.“

Alea se zasmála. „Vždyť jsem je pekla včera! Kde jsou všechny?“

Sammy se ze široka usmál. „Tady uvnitř,“ zapředl jako kočka a zálibně si pohladil břicho. „Potřebuju přidat, jinak mi to panděro nenaroste. Musíš ten můj projekt podporovat!“

„Projekt panděro?“ ozvala se Tess z paluby. „S tím, jak jsi hubený, z toho stejně nikdy nic nebude,“ okomentovala to svým typickým drsným hlasem.

Sammy se ale jenom usmál a odhrnul si pramen zrzavých vlasů ze svého uličnického obličej. „Už jsem ti řekl, že jsem do tebe totálně beznadějně zamilovaný?“ zavolal směrem k Tess.

Tess po něm hodila kolíčkem na prádlo a něco francouzsky zanávala. Tess mluví moc dobře německy, ale když nadává nebo se rozčílí, přejde automaticky do svojí mateřštiny.

„A do tebe jsem taky zamilovaný, Sněhurko,“ řekl Sammy a mrkl na Aleu.

Alea se zakřenila. Sammy jí rád říkal *Sněhurko*, protože má dlouhé černé vlasy a bledou pleť. Vlasy si nechala narůst hodně dlouhé, aby pod nimi schovala hnusné strupy za ušima. A pleť měla bledou, protože nesnášela moc dobře slunce. Možná to ale souvisí i s tím, že jakmile se zcela ponoří do mořské vody, získá její kůže zeleno-stříbrný třpytivý nádech...

„No tak to radši upeču další sušenky hned teď,“ řekla Sammymu a chtěla odejít do podpalubí.

Najednou se ale z kapitánského můstku ozvalo: „Žene se vítr. Vytáhneme plachty!“ Ben odsunul brambory stranou a vstal.

„Paráda!“ zvolal Sammy a nadšeně zatleskal rukama. Tess odložila prádlo. „Jasně, jasně, kapitáne!“

„Kosatka!“ zavelel Ben směrem ke své podsádce a přes sklo jim dal znamení. Alea už rozuměla všem Benovým pokynům a znamením a společně s Tess a Sammym se

hned dala do práce. Byli sehraný tým a společně fungovali jako hodinky.

Přidal se k nim i Ben a společnými silami tahali za lana, až se jim nad hlavami zdvihla kosatka *Crucis*. Hned potom vytáhli ještě hlavní plachtu a Alea s úsměvem na rtech pozorovala, jak se majestátně napíná ve větru. Alea byla nadšená, že může být členem Alfa cru a milovala jejich společný život na palubě. Milovala moře. A milovala i svoji svobodu. Pluli na otevřené moře, na vlastní lodi – a nikdo jim nemohl nařizovat, co mají nebo nemají dělat.

„Dokázala jsi z nich něco vyčíst?“ vytrhl Ben Aleu z jejích myšlenek. „Z barev moře?“

„Nejsem si úplně jistá.“ Alea si povzdychla. Poté, co před dvěma týdny při bouřce spadla do moře a pod vodou jí narostly žábry a plovací blány, otevřel se jí navednou i celý barevný podmořský svět. Rychle si uvědomila, že barvy a tvary nejsou prostě jenom hezké, ale že se v nich ukrývají příběhy, pocity... prostě informace. Ale ale bohužel ještě moc dobře nešlo z nádherně barevných mořských koberců jednotlivé informace vyčíst.

„Tam vzadu bylo ve vodě tyrkysové... klubko,“ vysvětlovala Benovi. „Myslím, že se vytvoří vždycky, když loď projíždí místem, kde před chvílí jela nějaká jiná loď.“ Zhluboka si povzdychla. Tohle opravdu nebyl žádný velký výkon.

„Ale je to začátek,“ pochválil ji Ben a projel si rukou svým rockersky rozcuchaným účesem.

Alea se trochu nepřítomně usmála. „Ne, musím ještě hodně trénovat.“ Pokrčila rameny. „Radši jdu upéct ty sušenky. Sammy chce být za každou cenu obtloustlý a kamarádi by se přece měli ve svých snech podporovat.“

Ben se zasmál a vrátil se na kapitánský můstek. Alea otevřela dveře do podpalubí a sešla několik schodů až do salonu. V podpalubí *Crucis* to bylo strašně útulné. Byla tady malá kuchyňská linka, sedací koutek se starým notebookem a se dvěma širokými pohovkami. Na jedné z pohovek ležela peřina a polštář, protože tady spí Lennox Scorpio, pátý člen Alfa cru.

Lennox právě seděl na pohovce a spravoval staré lano. „Ahoj,“ řekl a usmál se.

„Ahoj,“ odpověděla Alea a otevřela jednu ze skřínek kuchyňské linky, aby z ní vyndala mísu, mouku a cukr.

„Jestli ten vítr bude vát takhle slabě, bude nám to do Skotska trvat ještě minimálně týden,“ řekl Lennox.

„Právě začal foukat jihovýchodní vítr. Vytáhli jsme plachty.“ Alea se na Lennoxu krátce podívala. Vzpřímeně seděl na pohovce. Tmavé vlasy mu padaly hluboko do čela a azurově modré oči si zkoumavě prohlížely Alein obličej.

„Aha,“ řekl, opřel se a podíval se z okýnka ven. „Možná u jezera Loch Ness najdeme všechny odpovědi, které hledáme,“ zamumlal a natáhl po něčem ruku. Byla to ta

skleněná koule, kterou před týdnem našli v břiše velryby, a ve které byla napsána věta, která Alfa cru přiměla k okamžité cestě do Skotska. Jelikož ale od té doby panuje v podstatě bezvětrí, moc daleko se zatím bohužel nedostali.

Slova v kouli byla jako nějaké kouzelné poselství z jiného světa:

Vy, kteří to dokážete přečíst, vydejte se k Loch Ness.

Jenom Alea a Lennox dokázali tu zprávu přečíst. Pro Tess, Bena a Sammyho byla písmena neviditelná.

„Snad konečně zjistíme, kdo vlastně jsi,“ dodal Lennox po krátké odmlce. „Nebo... kdo jsme *my*.“

„Hm,“ odpověděla Alea trochu odměřeně a vyndala si z lednice máslo a vejčička.

V tom okamžiku vešla do dveří Tess. Udiveně řekla něco, co znělo jako: „*Ke fet vú?*“ Potom si uvědomila, že to řekla francouzsky a zeptala se ještě jednou: „Co děláte?“ Dívala se střídavě na Lennox a na Aleu. „Ruším?“

„Né!“ odpověděla Alea trochu moc rychle.

Lennox hlasitě vydechl, odložil kouli stranou a dál se věnoval starému lanu.

„Zavolám teď rodičům,“ řekla Tess a zmizela v dívčí kajutě.

Alea udělala těsto na sušenky, vytvarovala z něj malé kotvy a položila je na plech. Mlčení, které se mezi ní

a Lennoxem rozhodilo, bylo nepříjemné a plné otázek. Alea ale přesto pokračovala v pečení. Nakonec strčila plech do trouby, nastavila teplotu, troubu zavřela a otřela si ruce.

„Aleo...“ Lennox stál najednou těsně u ní. „Co se děje?“

„Co? Nic, já –“

„Už několik dní jsi tak nějak divně naštvaná.“ Lennox se snažil zachytit její pohled, ale Alea se tvrdošijně dívala jenom na svoje ruce a nervózně si přetahovala rukavice přes svraštělé strupy mezi prsty.

„Jsi naštvaná na mě?“ zeptal se Lennox.

„Ne.“ Když byl blízko, srdce jí začalo okamžitě tlouct rychleji.

„Nic se neděje.“

Lennox zaváhal a potom řekl: „Myslel jsem, že jsme... kamarádi. Ale zjevně jsem se spletl.“

„Já...“ začala Alea, ale dál už nic neřekla.

Lennox čekal. Když ale Alea nic dalšího neřekla, otočil se a vyšel ven ze salonu.

Alea tam zůstala stát jako opařená. Srdce jí bušilo tak, že to až bolelo.

Šla do svojí kajuty a poslouchala za dveřmi. Bylo tam ticho. Tess už asi se svými rodiči dotelefonovala. Alea vešla do malé kajuty a zavřela za sebou dveře. Tess ležela na horní matraci jejich společné palandy a rozmrzele si hrála s telefonem. „Co se děje?“ zeptala se Alea.

Tess pokrčila rameny.

„Rodiče?“

„Jo.“ Tess pevně sevřela rty. „Právě jsem mámě vyprávěla, jak jsme s tátou snídali v naší nejoblíbenější kavárně, a máma se zeptala: *Ve vaší nejoblíbenější kavárně? Myslela jsem, že je celé léto zavřená! To jsi mi přece vyprávěla minule!* Do háje...“ Tess zavrtěla hlavou, nepřítomně si přitom promnula oči a zamumlala něco francouzsky. Potom řekla: „Tentokrát jsem se z toho ještě nějak vyvlíkla. Ale pomalu už je ta moje... jak se to řekne... pavučina lží tak velká, že začínám sama ztrácet přehled.“

Tessini rodiče se chtějí rozvést a nemluví spolu. Tess tak svojí mámě řekla, že bydlí u táty – a svému tátovi zase, že je u mámy. A přitom je na plachetnici a plaví se po moři! Stejně jako Alea, i Tess milovala život a volnost na *Crucis* a za žádnou cenu nechtěla, aby to všechno prasklo. Ale lhát pro ni bylo zjevně stále těžší.

„Ach jo,“ řekla Alea a snažila se soustředit na Tessin problém, i když vlastně do kajuty přišla proto, aby si s Tess promluvila o Lennoxovi. „Celé ti to trochu přerostlo přes hlavu, vid’?“

„No, dá se to tak říct.“ Tess se zašklebila. „A navíc je to nanic, pořád takhle rodičům lhát. Vlastně jsou docela prima. Oba dva.“

Alea by Tess ráda pomohla. V poslední době se z nich staly opravdu dobré kamarádky a nebylo to jenom tím,

že byly jediné dvě dívky na palubě, a že spolu spaly v jedné kajutě.

Tess naklonila hlavu na stranu. „A co se děje tobě? Vypadáš dost strhaně.“

Alea sklopila hlavu a cítila, jak jí srdce stále ještě bolestivě tluče. „To kvůli Lennoxovi.“

Tess si povzdychla. „Co to s vámi jenom je?“ zeptala se a posadila se na postel. „Když přišel na palubu, byla jsi neustále v jeho blízkosti! Dokonce jsi mi řekla, že nějakým způsobem patříte k sobě. Jako byste k sobě patřili ještě dříve, než jste se vůbec seznámili. To jsi přece říkala!“

„Jo, to jsem říkala. A na tom se taky nic nezměnilo,“ odpověděla Alea. Lennox a já jsme zjevně oba... jiní.“

„Lennox ale v moři žádné barvy nevidí. A pod vodou mu nenarostou žábry a plovací blány,“ namítla Tess.

„No, to je pravda,“ uznala Alea. Lennox sice také dokázal přečíst zprávu v kouli – ale ty ostatní věci, kvůli kterým byla Alea *magická*, ty neměl. Měl ale jiné schopnosti, které nebyly o nic méně magické než ty, které měla Alea. O těch ale Tess, Ben ani Sammy ještě nic nevěděli.

Tess se na ni upřeně zadívala: „Jsi do Lennoxu zamilovaná?“

„Ne!“ Alea sklopila zrak. A potom téměř šeptem dodala: „Já do něj nechci být zamilovaná.“

Tess vydala zvláštní zvuk a Alea zvedla hlavu. „Takže do něj jsi zamilovaná,“ shrnula to Tess.

„Já...“ zajíkala se Alea a marně se snažila, aby její hlas zněl pevně a rozhodně. „Spojuje nás náš původ! Moje biologická matka řekla mojí pěstounce, že se za žádnou cenu nesmím dostat do kontaktu se studenou vodou, protože by to pro mě mohlo mít nedozírné následky. Ale ve skutečnosti s vodou vůbec žádné problémy nemám – ale to, co řekla, platí stoprocentně pro Lennox! To je přece hodně zvláštní!“ Rozrušeně se tahala za rukáv. „Lennox a já jsme nějakým způsobem spojeni. Když jsem s ním, připadá mi to všechno *správné*.“ Alea se na Tess podívala tázavým pohledem, ale výraz v jejím obličejí byl naprosto neproniknutelný. „Určitě to nijak nesouvisí se zamilovaností, ale s tím naším divným propojením,“ dodala Alea.

Tess mlčela.

„Lennox do mě určitě taky není zamilovaný,“ mluvila Alea rychle dál. „Jenom má tenhle instinkt. Chce mě chránit a cítí, že na mě má dávat pozor. A proto je často někde blízko mě. Ale nikdy neřekl, že mě... má rád.“ Alea se musela zhluboka nadechnout. „Nechci mu nijak překážet. Nechci, aby ke mně cítil nějakou povinnost. Často chce být někde blízko mě. Ale já myslím, že to dělá jenom proto... protože musí. Protože má tenhle ochranný program, který mu v souvislosti se mnou vždycky naskočí.“

Tess se dívala do prázdna.

Alea sebrala veškerou svoji odvalu. „Nebo si myslíš, že by do mě přece jenom...“

Tess vypadala, jako že je hluboce ponořená do svých vlastních myšlenek. Nakonec se ale na Aleu podívala. „Ne,“ odpověděla. „Vlastně nemám pocit, že by do tebe byl zamilovaný.“

Alea se najednou nemohla ani nadechnout.

„Myslím, že se o tebe zajímá hlavně proto, že máte zjevně něco společného,“ dodala Tess.

„Jasně, a nic víc,“ řekla Alea přidušeně. Když si uvědomila, že větu řekla, jako by to byla otázka, zavrtěla hlavou a dodala s takovým přesvědčením, jakého jen byla v daný okamžik schopna: „Ne, nic víc to v žádném případě není.“

Tess sklouzla z postele, chvíli stála nerozhodně před Aleou a potom ji objala. Přestože Tess nebyla objímací typ, teď Aleu dlouho a pevně držela. Alea si položila hlavu na její rameno a musela se moc přemáhat, aby nezačala brečet. Stejně to tušila, že se o ni Lennox zajímá pouze jako o dobrou kamarádku a o spojence. Může mu pomoci najít jeho vlastní kořeny – nic víc.

Když Tess uvolnila objetí, setřela si Alea z koutku oka slzu a proklínala svoje srdce, které se ne a ne uklidnit.

Podvodní svět

Alea stála dlouho na přídi *Crucis* a dívala se na vodu. Teď se ale nesnažila z barev moře vyčíst nějaká poselství. Tentokrát měla co dělat jenom sama se sebou.

Tess seděla kousek od ní na bedně a něco šila. Zdálo se, že zašívá díru na jednom ze Sammyho triček. Čas od času se podívala směrem k Alee.

Lennox hrál v sedacím koutku na zádi na kytaru, ale byly to samé smutné písničky. Jak jednotlivé tóny postupně doléhaly až k Alee, měla co dělat, aby se znovu nerozbrečela.

„Co je to tady za ponurou náladu?“ zeptal se Sammy, který se najednou objevil vedle Aley. „Pohádala ses s někým?“

„Ne,“ odpověděla Alea. „Vlastně ani ne.“

Sammy si dal do pusy čerstvě upečenou sušenku. „Tak takhle by to nešlo!“ zamlaskal. V pravidlech party je, že nikdo nesmí mít špatnou náladu déle než jenom strašně krátce.“

„V jakých pravidlech party?“

Sammy se zakřenil a otázku ignoroval. „Musíme okamžitě vymyslet něco úžasného, co by všem zvedlo náladu...“ Poškrábal se na bradě. „Už to mám!“

„No to jsem na to teda zvědavá,“ řekla Alea. Vůbec to nebyl špatný nápad, dělat něco, co by ji přivedlo na jiné myšlenky.

„Půjdeme se společně potápět!“ zvolal Sammy.

Alea se na něj překvapeně podívala. Doposud byla vždycky ve vodě sama, protože chtěla mořský svět prozkoumávat nejdříve jenom po svém. Během posledních výprav si ale stále častěji přála, aby se mohla o své zážitky s někým podělit.

Sammy se na ni pln očekávání zadíval. „Už několik dní jsem se tě chtěl zeptat, jestli bych směl jít s tebou, ale Ben mi to zakázal. Říkal, že bychom měli počkat, až to navrhneš sama od sebe. Ale teď je pro dobrou náladu celé posádky obrovsky důležité, abychom to udělali!“

Alea se zasmála. „OK.“

„YES!! Sammy vítězně udeřil pěstí do vzduchu. Konečně!“

„Tess?“ zavolala Alea a zamávala na ni.

Tess k nim přišla. „Co se děje?“

„Čeká na nás dobrodružství,“ oznámil jí Sammy povzneseným hlasem. „Společně se vydáme prozkoumat skrytá tajemství hlubokých moří!“

„Aha.“ Zdálo se, že Tess je myšlenkami někde úplně jinde. „Dobrý.“

Alea se na Tess povzbudivě usmála. „Ukážu ti podvodní salto.“

Tím se jí podařilo vykouzlit na Tessině tváři alespoň náznak úsměvu. „Což o to, já bych s tebou šla moc ráda pod vodu,“ přiznala Tess. „Ale ve srovnání s tebou a s ostatními jsem pod vodou jako... jak se to řekne... slon v porcelánu.“

„Ale já mám slony ráda!“ zvolala Alea.

To Tess obměkčilo. „*Bon*,“ dodala a uklidila šití. „Upřímně řečeno, jsem docela zvědavá. Hlavně na všechny ty magické věci.“

„Já taky!“ souhlasil Sammy.

„No jo, ale já jsem už celé dny nepotkala nic magického,“ řekla Alea. Když uviděla Sammyho zklamaný obličej, rychle dodala: „Ale třeba budeme mít dneska štěstí.“

„No jasně, že budeme mít štěstí!“ přikývl Sammy, jako by chtěl souhlasit sám se sebou. „Jsme přece děti štěstěny!“

„My jsme přece legrační podivíni,“ opravila ho Tess.

A Sammy a Alea automaticky dodali: „A moc rádi!“

V tu chvíli přišel i Ben. „Co se to tu děje?“

Sammy vyskočil na bednu a roztáhl doširoka ruce. „Alfa cru se právě připravují na jedinečné a velkolepé dobrodružství!“ oznámil. „Jaké neuvěřitelné události na ně v hlubinách moře čekají? A jaká magická stvoření vyzkoušejí odvahu a rozhodnost neohrožených a světoznámých členů party?“

Alea se přidala: „Čeká vás další pokračování slavných *Dětí štěstěny!*“

Ben, Sammy a Alea vyprskli smíchy a trochu se posmála i Tess. Když už se alespoň trochu uklidnili, zeptal se Ben: „Takže vážně? Půjdeme se společně potápět?“

„Pokud máme dost potápěcích přístrojů...“ řekla Alea.

Ben počítal. „Máme tři. Jeden Sammyho, druhý můj a třetí strejdy Oskara.“ Strejda Oskar žil ještě před půl rokem na *Crucis* se svými dvěma synovci. Od té doby, co je ale Ben plnoletý, cestují kluci sami a jejich strejda píše někde v tibetském klášteře knihu. „Tři přístroje nám stačí,“ pokračoval Ben. „Aleo, ty žádný nepotřebuješ a Lennox s námi stejně nemůže jít.“

„Protože neumí plavat,“ zamumlala Alea.

„Ale i kdyby plavat uměl,“ namítl Ben,“ měl by potom kvůli své chladové alergii strašné bolesti. Červené kapradí nám přece došlo, že jo?“

Alea přikývla. Červené kapradí byla rostlina, kterou objevila na mořském dně. Pomáhala proti strašlivým bolestem, které Lennoxovi způsobovala studená voda – a bylo jedno, zda ji pil nebo v ní plaval. A rostlina působila dokonce i preventivně – ale jak dlouho může zůstat v mořské vodě poté, co vypil hrnek odvaru, to ještě nevyzkoušeli. Alea totiž v uplynulých dnech během svých výletů na žádné červené kapradí nenarazila. „Už žádné nemáme. Lennox s námi tedy tak jako tak nemůže jít,“

řekla jenom. „Už jste se někdy v Lamanšském průlivu potápěli?“

„Ano, potápěli,“ odpověděl Ben. „Ale upřímně řečeno, není to zrovna jedno z mých oblíbených potápěcích míst.“

Alea věděla, co tím myslí. „Hm, máš pravdu, moře je tady fakt špinavé.“

„Extrémně znečištěné, to jo, ale co už,“ řekl Ben. „My se budeme potápět s dívkou moře!“

Alea se usmála. „Takže vyrazíme, převlečte se!“

Za dvacet minut byli téměř připraveni vyrazit. Plachty už mezitím zase svinuli, protože jihovýchodní vítr utichl stejně rychle, jako se předtím zvedl. Alea byla strašně nervózní. Za chvíli vezme ostatní poprvé do svého světa! Ben, Sammy a Tess měli na sobě černé neopreny, ploutve a potápěčské masky. Tess se ještě mockrát nepotápěla a nasadila proto svůj nepřístupný výraz – poker face – tak jako vždycky, když byla trochu nejistá.

Zatímco Ben udílel poslední instrukce a dokončoval přípravy, podívala se Alea směrem ke kapitánskému můstku. U kormidla stál Lennox a ponořený do svých vlastních myšlenek se díval do dálky. Vypadal smutně, skoro ztraceně.

„Díky, že budeš držet pozice, když budeme ve vodě, Štíre!“ zavolal Ben na Lennox.

Lennox beze slova přikývl.

A potom se do toho pustili. Tess, Ben a Sammy se ve

svých mundůrech pozadu spustili do vody a Alea za nimi skočila v džínách a tričku elegantní šipku.

Jakmile ji chladná mořská voda obklopila, začalo ji brnět celé tělo a cítila se jako elektrizovaná. A potom se proměnila: z ohavných strupů na kůži mezi jejími prsty u rukou a u nohou během několika málo vteřin vyrostly silné a šlachovité plovací blány. Ze strupů za ušima se staly žábry, díky kterým mohla pod vodou dýchat. Zároveň získala její kůže zeleno-stříbrný lesk a oči se přenastavily na „kočičí vidění“ – Alea tak viděla i v těch nejtmařejších hlubinách moře stejně dobře jako za denního světla.

Ben, Sammy a Tess se na Aleu fascinovaně dívali skrz své masky. Ještě nikdy nezažili, jak se mění na mořskou dívku a v jejich obličejích se zrcadlil údiv a okouzlení.

„Pojďte se mnou!“ zvolala Alea svým podvodním hlasem, který sice zněl trochu tlumeně, ale přesto mu bylo dobře rozumět. Prudkým kopnutím se odrazila a plavala napřed. Ostatní tři ji následovali. Ben a Sammy žijí na moři již mnoho let a byli tudíž výborní plavci. Pro Tess to bylo naopak trochu obtížné a zůstávala lehce pozadu.

Když se k ní Alea otočila, všimla si, že je Tess obklopena tmavými barvami – plavaly kolem ní obrovské hnědočerné kapky. Tento obraz již Alea znala. Něco podobného už jednou viděla v Tessině lahvi s vodou, chvíli poté, co Tess dotelefonovala se svojí mámou. Hnědočerné kapky

signalizovaly, že Tess lže. Alea znala i béžově zbarvené velké obláčky, které se kolem Tess mísily s tmavými kapkami. Tess měla špatné svědomí – což nebylo nic divného, protože sama před chvílí řekla, že se kvůli těm neustálým lžím cítí strašně.

Alea doplavala k Tess a chytila ji oběma rukama v podpaždí. Napadlo ji, jak by mohla své kamarádce zvednout náladu. „A co nějaká akce?“ zeptala se, vyrazila jako raketa a táhla přitom Tess za sebou.

Tess vypadala nejdříve trochu vyděšeně, ale to se rychle změnilo a oči jí začaly radostně zářit. Alea se zasmála a plavala ještě rychleji. Nedávno ji samotnou podobným způsobem vodou táhla velryba. A právě proto věděla, jak strašně je to zábavné. Kolem Tess začaly najednou poletovat zlatožluté bublinky podobné konfetám, takže Alea věděla, že ji to baví a cítí se dobře.

Alea se velkým obloukem i s Tess vrátila k Benovi a Sammymu. Sammy se na ni s očekáváním zadíval. Alea ho taky chytila v podpaždí a vyrazila. Ve vražedném tempu uháněli pryč a Sammy by určitě výskal radostí, kdyby mu v tom nebránila potápěčská maska. I kolem něj se vznášely zlatožluté bublinky a Alea bylo jasné, že se náramně dobře baví.

Nakonec rychlou jízdou dopřála i Benovi. A radost v jeho očích způsobila, že se nyní bublinky vznášely i kolem ní a stejně jako ty Benovy měly třpytivě zlatožlutou barvu.

Alea se zasmála. Co dalšího by mohla ostatním ukázat? Pod vodou je toho tolik co objevovat! Potom Sammy udělal oběma rukama podivný pohyb. Vypadalo to, jako by chtěl naznačit východ slunce. Zdálo se, že Ben rozumí, co má Sammy na mysli. Začal rovněž gestikulovat a vypadalo to, jako když mává neviditelnou taktovkou.

Alea je zamyšleně pozorovala. A najednou to pochopila. Ben nemával taktovkou, ale kouzelnickou hůlkou! Chtěli vidět něco magického! To bylo ale tady v Lamanšském průlivu dost obtížné. Alea v uplynulých dnech prozkoumala několik písčitých mělčin, protože doufala, že by mohla narazit na skřítky. Ale od té doby, co jim minulý týden celá tlupa zářivě barevných stvoření pomohla osvobodit lodní šroub *Crucis* od plastových obalů, už bohužel na žádného nenarazila.

Možná by ale mohla zavolat úplně speciální stvoření, které by jí při hledání skřítků pomohlo. Alea se žábrami zhluboka nadechla. „Hledačko Týnko! Potřebuju tě!“ Alea už věděla, že se zvuk jejího hlasu pod vodou šíří mnohem rychleji než na vzduchu a tak její volání uslyší i hodně vzdálené bytosti. V posledních několika dnech zkoušela hledačku Týnku volat již několikrát, ale ta se nikdy neobjevila.

„Přišla jsem,“ zaševelil za ní najednou zvonivý hlásek. Tessiny oči se rozšířily údivem a Alea se otočila. Za ní plavala nádherná smetanově modrá hledačka Týnka. Týnky vypadají jako něco mezi korálem a stromkem

a mají tisíce očí na nesčetných větvích, které se pohybují ve vodě jako chapadla chobotnice.

Ben si Týnku fascinovaně prohlížel a Sammy samotným rozrušením nevydržel ani chvíli v klidu.

Alea se obrátila ke korálovému stromku. „Hledám skřítky,“ řekla. „Musím se jich zeptat, co vědí o mořských lidech.“ Týnky totiž bohužel na žádné otázky neodpovídaly. Ale zdálo se, že skřítkci se v kouzelném mořském světě dobře vyznají a navíc si rádi povídají. Při jejich posledním setkání ale Alea neměla možnost zjistit něco o svém původu – a to teď chtěla rozhodně dohnat. V podstatě o mořských lidech nevěděla vůbec nic, kromě toho, že existovali. Proč ale zmizeli? Co se stalo? V hlavě jí vířily tisíce otázek, na které chtěla dostat co nejdříve odpovědi – a pokud možno ne až u jezera Loch Ness. S napětím se podívala na korálový stromek.

„V mé oblasti žádné magické bytosti kromě mě nežijí,“ zazvonila Týnka.

Alea zklamaně přikývla. Tess se na ni tázavě podívala a Alea si uvědomila, že s Týnkou mluví vodní řečí, stejně jako předtím se skřítky. Vodní řeč byla pro Tess a pro ostatní nesrozumitelná. Ani Alea sama nevěděla, jak je možné, že ona touto řečí bez problémů hovoří. Jakmile narazila na magické bytosti, začala z ní slova sama vycházet.

„A jaké další magické bytosti kromě skřítků a Týnek

existují?“ zeptala se Alea Týnky, i když si byla téměř jistá, že žádnou odpověď nedostane.

A její domněnka se okamžitě potvrdila. „Nepokládej mi žádné otázky,“ odpověděla Týnka a zvládla použití tón hlasu, který zněl příjemně zvonivě a zároveň našťvaně. „Já jsem hledačka Týnka. Já hledám.“

„Samozřejmě, omlouvám se,“ zamumlala Alea. Ale přesto to stálo za zkoušku. Týnka každou chvíli rozhovor ukončí, a proto se Alea začala rychle soustředit na další důležitou věc. „Najdi mi prosím červené kapradí.“

Týnka mlčela a jenom mávala svýma rukama. Alea už věděla, že pokud se v této oblasti červené kapradí nachází, Týnka teď právě přemýšlí a hledá nejkratší cestu, kterou by je k němu dovedla. A až ji najde, vyrazí rychlostí blesku.

Alea naznačila Tess, Benovi a Sammymu, že se jí mají pevně chytit. Ben a Sammy se jí chytili za ruce a Tess za poutko u džínů.

„Následuj mě,“ zazvonila v ten okamžik Týnka. Spojila ruce nad sebou a začala se otáčet jako motorová vrtule vrtulníku. Hned potom se dala do pohybu a vystartovala.

„Pevně se držte!“ zvolala Alea a následovala Týnku. Nebylo úplně snadné plavat se třemi lidmi v závěsu, z nichž dva se jí drželi za ruce, ale Alea naštěstí při plavání využívala hlavně nohy, takže to nakonec zvládla.

Pronikali stále hlouběji a hlouběji do moře. Několikrát se museli vyhnout olejovým skvrnám velkým jako skříň, které se volně pohybovaly ve vodě. Alea ale tyhle chuchvalce znala už ze svých dřívějších výprav, takže se jim zvládla snadno vyhnout. Nakonec dorazili na mořské dno. A tam už uviděla červené kapradí! Obrovské pole červených keřů se táhlo přes několik údolí.

„Našla jsem, co jsi hledala,“ zazvonila Týnka a dovedla je ještě na okraj pole s červeným kapradím. „Já hledám.“

„Super! Díky!“ zvolala Alea, ale to už se Týnka otočila a pádila pryč.

Ben, Sammy a Tess se Aley pustili. Ben byl okamžitě u kapradí a začal ho zkoumat, zatímco Sammy se stále ještě díval za Týnkou. Kolem Tess se ale utvořil oranžový vír. Alea věděla, co to znamená: Tess měla strach.

Alea k ní rychle doplávala: „Jsme sice na mořském dně, ale já tě mohu kdykoliv vynést na hladinu,“ ubezpečila ji. „Vůbec se nemusíš bát.“

Vypadalo, že to Tess trochu uklidnilo. Přikývla a oranžově zbarvené víry trochu vybledly.

Alea ji vzala za ruku. „Pojď, natrháme pár trsů červeného kapradí pro Lennox.“

Tess se nechala táhnout. Plavaly kousek podél pole a za chvíli se k nim přidali i Ben a Sammy.

Mořské dno vedle pole vypadalo hrozně smutně. Většinou tam bylo bahno, ze kterého trčelo strašné množ-

ství odpadků – staré lahve, pytlíky, žiletky, kartáčky na zuby, příbory a další napůl rozložené věci, které lidé každý den používají.

Když teď všichni čtyři plavali podél polí, napadlo Aleu, kdo vlastně tahle obrovská pole zasázel. Byli to mořští lidé? Skřítci? Nebo jiné magické bytosti, které Alea ještě nezná? Ale ať už to byl kdokoliv, z nějakého důvodu potřeboval obrovské množství červeného kapradí. Alea se totiž až doposud na žádné ze svých průzkumných výprav nesetkala s žádnými jinými poli.

Najednou sebou něco vedle pole prudce škublo.

Alea se lekla a trhla sebou.

V bahně tam něco je!

Tess vyděšeně ukazovala na stejné místo, ale Sammy něco viděl i na druhé straně. Tam se taky něco pohybovalo!

Alea si vyděšeně uvědomila, že se mořské dno všude kolem nich hýbe!

Mohou to být skřítci? Ne. Skřítci mají rádi mělké písčiny a ne tyhle hloubky.

Tohle bylo něco jiného. Mořské dno se hýbalo a cukalo, jako by se v něm ukrývala celá armáda.

Alee začalo bít srdce jako na poplach.

A v tu chvíli se zvedli.

Alea zatajila dech. Z bahna na mořském dně se zvedly stovky ryb – tlustých ryb se širokými tlamami a špičatými ostny. Jako plápolající bubliny se pomalu vznášely ze dna směrem k hladině.

Ben úplně zbledl. Rozčileně rukou naznačil blížící se nebezpečí. Alea rozuměla: tyhle ryby jsou nebezpečné! Ben je zjevně znal. Zdálo se, že se jim snaží naznačit, že jsou jedovaté!

Sammy měl oči rozšířené hrůzou a stále couval. Kolem něj – a i kolem Bena a Tess – se objevil oranžový vír.

Pohled na obrovské množství stoupající ryb byl opravdu dost nepřijemný. Možná se Alea pletla, ale zdálo se jí, že ryby dokonce i mění barvu. Ano, jsou schopné přizpůsobit svoji barvu prostředí! Jedna ryba byla ještě před chvílí hnědá, stejně jako bahno na dně a najednou se změnila v jasně zelenou, stejně jako plastová láhev, kolem které právě proplouvala. Jsou to snad... rybí chameleóni?

Alea si všimla, že se i nad ní vznáší oranžový vír. Zdálo se, že se ryby dívají přímo na ni. Nebo si to jenom

namlouvala? S bušícím srdcem se snažila zaostřit, aby viděla ještě lépe. Ano, ryby se dívaly přímo na ni!

Ale co je tohle? Kolem jejich těl se vznášely lesklé růžové prstence. Z předchozích výprav již Alea věděla, co to znamená. „Jsou neškodné!“ slyšela sama sebe zvolat. „Nic nám neudělají!“

Sammy nejistě těkal pohledem z Bena na Aleu. Ben zavrtěl hlavou.

Ale Alea si byla naprosto jistá. „Ony –,“ začala, ale zarazila se uprostřed věty. Najednou si totiž všimla ještě něčeho dalšího: ze zavalitých rybích těl totiž začaly do všech stran vystřelovat bílé světelné paprsky.

Alea usilovně přemýšlela. S tímto barevným tvarem se ještě nikdy nesetkala. V následujícím okamžiku se jí ale v hlavě zformulovala naprosto jasná myšlenka: *odhalení*. Zmateně povytáhla obočí. Co to má znamenat?

A najednou se něco změnilo. Alea nedokázala přesně říct co, ale něco... se pohnulo. Bylo to, jako by někdo zvedl závoj, který měla před obličejem, aniž by o tom věděla.

A když to uviděla, zůstala tam jenom tak stát s otevřenou pusou. Tady, hned vedle pole s červeným kapradím, stála zřícenina!

Alea tomu vůbec nemohla uvěřit, ale přímo před ní stála stará, polorozpadlá budova. Ryby ji musely maskovat. A teď ji odhalily!

Stále ještě s otevřenou pusou se otočila na ostatní. Vidí tu zříceninu taky? Ne! Tess, Sammy a Ben ještě stále zírali na ryby, ale směrem k budově se nedíval nikdo z nich.

„Prosím, ukažte to i ostatním!“ poprosila Alea ryby. „Jsou to moji kamarádi.“

Sammy dal zmateně hlavu na stranu, jako by se chtěl zeptat: *Co nám mají ukázat?*

V následujícím okamžiku sebou cuknul. A chvíli po něm i Ben a Tess. S doširoka otevřenýma očima se nyní i oni dívali na rozpadlý dům.

„Díky!“ zavolala Alea na ryby.

Ryby se mezitím zformovaly kolem domu jako strážci. Obklopoval je růžovo-zelený věnec.

Teď to již Alea pochopila hned. „Smíme jít dovnitř!“ zvolala a zamávala na ostatní.

Ben a Sammy si vyměnili překvapené pohledy. Tess vypadala otřeseně, ale v očích se jí samou zvědavostí blýskalo.

Ben ukázal vztyčený palec.

Tess vypadala, že bojuje sama se sebou, ale nakonec přikývla.

Sammy rozrušeně pádloval rukama.

Alea plavala napřed a všichni ostatní se drželi v těsném závěsu za ní. Propluli kulatým vstupním obloukem a dostali se do místnosti připomínající kuchyň. Alea se rozrušeně rozhlížela kolem sebe. Tohle byl normální dům na bydlení! Na stěně visely různé nože a zvláštní

nástroje, vedle nich několik misek a dalších nádob. O něco dál byly velké, zcela uzavřené koše – určitě proto, aby se jejich obsah nevysypal a neztratil ve vodě. Na druhé straně místnosti stálo několik skříní. Alea k nim doplavala a jednu z nich otevřela. Byla plná červeného kapradí. „To jsou zásobárny,“ zamumlala.

Sammy otevřel další skříň, ve které se nacházelo něco, co připomínalo cibuli.

Alea plavala po místnosti. U stropu viselo několik sítí, které vypadaly velmi útulně. Byly to postele?

Tess se přidala k Alee. Vypadala roztrápeně a Alea se na ni tázavě podívala. Tess statečně přikývla. Její barvy signalizovaly kombinaci strachu a odvahy a Alea ji musela obdivovat, že se přes to všechno s nimi vydala sem dovnitř.

Alea sama již žádné obavy necítila. Naopak. Cítila se v tomhle vodním domě moc příjemně a dokonce ji napadlo, jaké by to asi bylo, bydlet tady na mořském dně. Zároveň ale pocítovala silnou touhu cestovat a být raději neustále v pohybu než stále na jednom a tom samém místě.

Fascinovaně plavala dál. Tess ji následovala. V další místnosti se ve stěně nacházelo velké množství různých šuplíků. Alea jeden otevřela a vyplaval z něj podlouhlý kus dřeva, na jehož konci byly připevněné chaluhy. Alea tu věc chytila a překvapeně s ní v ruce otáčela. Z druhé strany na ni vykoukl obličej. Byl namalovaný

na dřevě a už poněkud oprýskaný. „Panenka!“ vykřikla. Byla to zcela určitě panenka – chaluhy byly vlasy. Dětská panenka.

Tess si od ní panenku překvapeně vzala a ze všech stran si ji prohlížela. Na Aleu mezitím dolehl obrovský smutek. Tady bydlela rodina s dětmi! Alea se znovu zadívala na panenku a najednou jí bylo naprosto jasné, že se nacházejí v obydlí mořských lidí. Obličej panenky vypadal stejně jako ten lidský, ale za ušima byly jasné patrné žábry.

Přišli k ní Ben a Sammy. Ben měl v ruce něco jako kosu s košem a začal to ostatním ukazovat. Určitě to bylo původně určeno ke sklizení červeného kapradí.

Sammy táhl Aleu za sebou a společně prozkoumali další místnosti a jejich zákoutí. Alee přišla nejzajímavější kuchyň. Tady bylo totiž zcela jasné, že mořští lidé vedli naprosto „normální“ život. Byly tady dokonce i opravdové hrnce, přes které byla natažena hustá síť. Alea si pomyslela, že v hrncích se určitě nedalo nic ohřívat, protože oheň tady pod vodou nebyl. Hned vzápětí ale musela změnit názor. Když šmejdila v dalších skříních, narazila na velmi zvláštní předmět. Byl malý, světlehnědý a šišatý. Vypadal skoro jako velká marcipánová brambora. Alea si tu věc prohlížela, otáčela ji v ruce a přemýšlela, k čemu to asi bylo dobré. Když potom náhodně přešla palcem po spodní straně brambory, celá ta věc se otevřela! A z nitra začal vytékat zelený plamen.

Alea se strašně lekla, zalapala po dechu a bramboru upustila. Oheň zhasl.

Sammy marcipánovou bramboru zvedl, přejel po její spodní části palcem, ale nic se nestalo. Když to potom znovu zkusila Alea, zelený plamen se zase okamžitě objevil. Oheň ale skutečně *tekl*. Kdyby to nebylo nemožné, řekla by si Alea, že je to tekutý oheň.

Vzala jeden z hrnců a přidržela ohnivou bramboru pod ním. Oheň se okamžitě rozšířil a pevně se přichytil na povrchu hrnce. Přízpůsobil se jeho tvaru a vypadalo to, že hrnec zahřívá. Už za malou chvíli musela Alea hrnec pustit, protože byl strašně horký.

Fascinovaně si tu věc prohlížela a potom si ji strčila do kapsy.

Když nakonec dům opouštěli, ryby tam pořád byly a zříceninou hlídaly. Zvětšily ale svůj kruh a Alea si za střechem domu všimla další stavby. Byl tam snad ještě jeden dům? Plavala trochu nahoru, aby se mohla lépe podívat a to, co uviděla, jí vyrazilo dech.

Ostatní se na ni nahoru tázavě dívali.

„Pojďte nahoru,“ zavolala na ně Alea přidušeným hlasem, protože měla v krku pořádný knedlík. Shora totiž všechno jasně viděla.

Celou vesnici.

Na mořském dně nestál jenom jeden dům. Byly tady trosky celé vesnice! Ve velkém údolí se nacházelo několik desítek domů. Žila tady celá vesnice mořských lidí.

Alea cítila, jak se jí do očí derou slzy. Bylo jich hodně. A měli děti.

Ostatní se k ní přidali. Chvilí tam všichni jenom tak setrvali v němém úžasu. Tess si všimla, jak je Alea rozrušená a vzala ji za ruku. Alea ji pevně stiskla a jenom tiše polykala slzy. Svým pocitům a myšlenkám se ale nemohla ubránit. Žili tady její rodiče? Nemohlo to být náhodou místo, kde se narodila?

Zhluboka se žábami nadechla a snažila se vzpamatovat. Musí se pomalu vrátit na hladinu. „Kolik máte ještě vzduchu?“ zeptala se ostatních.

Ben se podíval na ukazatel a dal rukou znamení, že je čas vrátit se.

Alea se obrátila na strážné ryby. „Díky, že jste nám to ukázali.“

Kolem ryb doutnala síť zabarvená do teplého hnědého odstínu. *Zahalit*, pochopila Alea a to už se celá vesnice ztratila. Jako by najednou zmizela, byla prostě pryč a všechno, co zůstalo, bylo pouze holé mořské dno plné bahna a odpadků. Jenom pár vznášejících se plastových kelímků prozrazovalo, že se tady před chvílí něco velkého pohnulo.

Ben vypadal šokovaně. Sammy byl zamlklý a zaražený a Tess jenom nechápavě kroutila hlavou.

Alea se pohnula jako první. Několika rychlými tempy ještě jednou doplávala k poli s červeným kapradím a natrhala ho tolik, kolik byla schopná unést. Potom se vrátila zpátky k ostatním.

„Musíme zpátky,“ řekla Alea a v čele skupiny se pomalu vydala nahoru. Ben jí předtím vysvětlil, že příliš rychlé vynoření z hloubky je pro plíce normálních lidí hodně nebezpečné. Oni ale měli ještě dost času, takže se zpět ke *Crucis* vynořili v klidu.

Sammy vzal Alee trs červeného kapradí, aby se mohla lépe pohybovat a za chvíli tak vyplouvali nahoru pomalu vedle sebe. Alea už se uměla ze svých výletů bezpečně vracet zpět na *Crucis*, protože se naučila rozpoznávat svoji vlastní stopu. Zjistila, že za sebou při každém potopení zanechává ve vodě světlezelenou cestičku, kterou potom může sledovat a ona ji dovede zpět ke *Crucis*. Ostatní bytosti ve vodě pravděpodobně také zanechávají nějakou stopu, ale Alea ještě nevěděla, jak by měla jednotlivé stopy ve spleti barev a tvarů rozpoznat.

Když už chvíli plavali, Alea najednou něco uslyšela.

Bylo to volání. Nebo spíše: zpěv.

Ten zvuk v ní okamžitě vyvolal obrovskou radost, bylo to, jako by konečně našla správný klíč do zámku a mohla odemknout.

Ostatní museli zvuk také zaslechnout, protože Ben se začal pátravě rozhlížet na všechny strany.

A potom je Alea uviděla. Byla to malá skupinka sviňuch, které se k nim rychle blížily.

Srdce jí poskočilo radostí. Zatím potkala velryby jenom jednou, ale už při prvním setkání cítila, že z nich vychází něco naprosto jedinečného.

Ben, Sammy a Tess rozrušeně ukazovali na velryby, které už doplávaly skoro až k nim. Jejich těla byla úplně zahalena do růžových a zlatožlutých bublinek. Když k nim dorazila první velryba, protáhla se kolem Alea a začala se o ni otírat hlavou. Ostatní ji začaly napodobovat a Alea se nadšeně zasmála. Šťastně zvířata hladila a pokládala si hlavu na jejich chladnou kůži.

Jedna z velryb vydala zvuk, odplávala kousek dál a otočila se k Alee. Potom to celé ještě jednou zopakovala.

Alea pochopila: chce, aby šla s nimi. Zve ji, aby je doprovázela!

Alea byla jako elektrizovaná. Najednou cítila hlubokou touhu, která jí zamlžovala všechny ostatní myšlenky. Chtěla odplout s velrybami. *Musí.*

Když se vydala za velrybami, cítila se svobodně a lehce. Obklopily jí i ostatní velryby a radostí se točily kolem dokola.

Alea si najednou všimla, že ji někdo tahá za rameno. Udiveně se otočila. Byl to Ben! Pevně ji držel! Co od ní chce? A teď s ní ještě navíc začal trást.

Alea se lekla a zalapala po dechu. Najednou jí to došlo. Málem odplávala pryč s velrybami! Opravdu to chce?

Sviňuchy se na ni tázavě dívaly. Co se to s ní jenom stalo? Nějaká obrovská síla ji táhne k velrybám. Je tak silná, že jí Alea téměř nemůže vzdorovat. Ale je tady ještě něco, po čem Aleino srdce touží. Musí se rozhodnout.

Rozhodla se srdcem.

„Nemůžu,“ řekla Alea rozrušeně velrybám. „Nemůžu s vámi jít. Běžte!“ zvolala a máchala přitom rukama. „Zůstanu tady.“

Velryby se jedna po druhé otočily. Kolem jejich těl se rozprostřel tmavě fialový stín. *Jsou zklamané*, pochopila Alea a zabořilo ji to. Ale svého rozhodnutí nelitovala. Musí zpátky na *Crucis*. Připlavali k nim Tess a Sammy. Sammy udělal pohyb, jako by si chtěl setřít pot z čela.

„Promiňte,“ řekla Alea a otřásla se. „Plaveme dál,“ dodala a společně se vydali na cestu zpět k lodi.

Poslední mořská panna

„No páni!“ zvolal Sammy, jakmile vyplivl náustek. „Tomu říkám dobrodružství!“

Právě vylezli po žebříku nahoru na *Crucis* a přeskočili zábradlí. Kyslíkové lahve byly téměř prázdné, ale všichni se naštěstí dostali k lodi včas.

Ben si rovněž sundal masku z obličeje. „Proboha, Aleo, ty jsi chtěla s těmi velrybami opravdu odplavat? Byla jsi jako hypnotizovaná!“

Alea chtěla odpovědět, když ji najednou napadlo něco úplně jiného. „Ztratila jsem červené kapradí!“ zvolala vyděšeně a zadívala se na své prázdné ruce. „Musela jsem ho upustit, když jsem plavala s velrybami!“

Najednou jí někdo zamával před nosem trsem červeného kapradí. „Na Sammuela Draco je spolehnutí!“ vysvětlil Sammy a pyšně vytasil trs, který přinesl na palubu.

„Díky!“ vyletělo z Aley. „Sammy, jsi nejlepší!“

Sammy souhlasně přikývl. „Ten nejlepší Sammy.“
Usmál se. „To jsem si ale určitě zasloužil objetí!“

Alea si Sammyho přitáhla k sobě a pevně ho objala. „Díky, ty jeden objímací type.“

Tess se od nich odvrátila a měla v obličeji ještě mrzutější výraz než jindy. Alea ji už znala dost dobře na to, aby věděla, čím to je: Tess bylo trapně vždyc-ky, když nemohla zůstat tou chladnou Tess, která má vše pod kontrolou. Pod vodou měla strach a všichni si toho všimli – a to bylo teď Tess strašně nepříjemné. A čím nepříjemnější něco Tess bylo, tím horší měla náladu.

„Kde je Lennox?“ zeptal se Ben.

„Tam!“ řekla Alea a ukázala na kapitánský můstek. Lennox se opíral o dveře a byl z místa, kde stáli, dobře vidět. To, že ho ale ostatní přehlédli, nebylo pro Aleu nic nového. Většina lidí si totiž Lennoxu hned nevšimne a objeví ho, až když se pořádně zadívají. Byla to část jeho... magie.

„A jo!“ zvolal Ben. „Tam je.“ A zamával mu. „Scorpio, pojď sem k nám!“

Lennox k nim došel. „Co se děje?“ zeptal se a zkoumavě se podíval na Aleu. „Jsi úplně bez sebe.“

Zjevně to na ní bylo vidět. „Stalo se několik fakt divných věcí,“ odpověděla.

„Přece jsem říkal, že se chystáme objevovat skrytá tajemství hlubokých moří!“ řekl triumfálně Sammy, zatímco se snažil dostat z plaveckých ploutví. „A kromě toho jsem ti přinesl červené kapradí.“

„Díky,“ odpověděl Lennox a zadíval se na kapradí, které Sammy položil vedle něj na bednu. Potom se znovu tázavým pohledem podíval na Aleu.

„Zavolala jsem hledačku Týnku,“ začala vyprávět. „A hledačka nás dovedla k obrovským polím s červeným kapradím.“

„A vedle těch polí tam bylo něco schovaného v bahně!“ skočil jí do řeči Sammy. Už se kompletně vysvlékl z neoprenu a natáhl se na dřevěnou podlahu. „Když se všechny ty ryby zvedly ze dna, myslel jsem, že omdlím.“

Tess se posadila vedle něj.

„Jaké ryby?“ zeptal se Lennox.

„Ropušnice,“ odpověděl Ben a taky se posadil vedle Tess na zem. „Ropušnice jsou strašně jedovaté. Proto jsem měl hrozně nahnáno, když se jich kolem nás najednou tolik objevilo.“

Alea si sedla vedle Bena. „Jsou ropušnice schopné měnit barvu podle pozadí?“

„Jo,“ potvrdil Ben. „Ropušnice jsou mistři maskování. To si můžeš přečíst v každé encyklopedii.“ Zasmál se. „Rozhodně tam ale nenajdeš nic o tom, že by kromě sebe byly schopné maskovat ještě něco jiného!“

Lennox se usadil vedle Aley. V obličejí se mu střídal překvapený a znepokojený výraz.

„Ty ryby něco skrývaly?“ zeptal se. „A co?“

„Trosky vesnice,“ vyhrkl Sammy. „Na mořském dně jsou staré opuštěné domy!“

Toto je pouze náhled elektronické knihy. Zakoupení její plné verze je možné v elektronickém obchodě společnosti eReading.